

JAK UTAJIT • ODHALIT NEVĚRU

Evženie Zavilá
René Nešplech

Praktická příručka
pro věrné i nevěrné

Jak utajit / odhalit nevěru

Vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

MUDr. Jan Cimický – Psychotesty a desatera na každý den
Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky

Evženie Zavilá, René Nešplech
Jak utajit / odhalit nevěru – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

JAK UTAJIT • ODHALIT NEVĚRU

**Evženie Zavilá
René Nešplech**

Obsah

Úvod	Vymezení tématu	6
Kapitola I.	Vznik vztahu	8
Kapitola II.	Rozumná míra kontaktu a pravidla soužití . .	13
Kapitola III.	Okruh zainteresovaných osob	21
Kapitola IV.	Vliv nevěry na manželství.	25
Kapitola V.	Možnosti konspirativní komunikace	28
Kapitola VI.	Pravidla vzájemného oslovování	37
Kapitola VII.	Způsoby krytí absence v domácnosti	40
Kapitola VIII.	Význam domácí přípravy	51
Kapitola IX.	Strategie obrany při výslechu	54
Kapitola X.	Lokalizace prostor pro intimní setkání	60
Kapitola XI.	Lokalizace místa pro běžnou schůzku.	71
Kapitola XII.	Uchovávání vzpomínek	76
Kapitola XIII.	Personální zdroje pro nevěru	80
Kapitola XIV.	Profil protějšku nevěry	92
Kapitola XV.	Doba konání akce	96
Kapitola XVI.	Vztah k bývalé lásce.	101
Kapitola XVII.	Organizace dlouhodobé akce.	105
Kapitola XVIII.	Ještě více adrenalinu – aneb dva mimomanželské vztahy současně	110
Kapitola XIX.	Závěrečný test a rozbor jednotlivých situací. .	113
Závěr		121

Předmluva autorů

Pokud právě berete do ruky tuto příručku a začínáte číst, je téměř jisté, že patříte k jednomu ze dvou nesmiřitelných názorových táborů.

Tak schválně. Jste pobouřeni, dáváte nám nelichotivá jména (jako by nestačila ta naše), protože ve vašich rozhořčených očích představujeme promiskuitní pár rozvracečů manželství, který tuto neřest pojal jako životní styl. Opak je pravdou: Oba autoři se znají více než dvacet let, on je šťastně ženatý, ona šťastně vdaná, nikdy se nerozvedli a svým partnerům nebyli nikdy (společně) nevěrní. Nic ve zlém, milí škarohlídi, ale každá mince má dvě strany a stejně tak i tato publikace nemusí být nutně návodem k nevěře, nýbrž praktickým pomocníkem a rádcem v případě, že vám váš partner/partnerka začne být nevěrný/nevěrná.

Vás, kteří jste se rovnou zařadili do druhého tábora – těch lačných po informacích, i vás, kteří jste přece jen uvěřili našim počestným úmyslům, zveme k úvodní kapitole.

Vymezení tématu

Stát se to může komukoliv z nás, i když můžeme být stokrát přesvědčeni o opaku, navíc kdykoliv. Prostě přeskočí jiskra.

Jestliže se nám omrzela náš partner a hledáme změnu, přetčeme si raději společenskou rubriku laciného magazínu. Následující řádky jsou určeny těm, kteří ctí instituci manželství, a jejich cílem – naším cílem – je předejít tomu, aby se nějaký chvilkový „úlet“ podepsal na naprosto zbytečném rozpadu léta budovaného vztahu, na zklamání, nechutných tahanicích a životní tragédii. Zmíněná jiskra, která tak ráda přeskakuje, se dá bez nadsázky přirovnat k časované bombě. Nikdo netuší, kdy, kde, jak a proč bude iniciována.

Pokud vstoupíme do mimomanželského vztahu, děje se tak povětšinou náhle a bez rozmyslu. Chceme si to užít. Ovšem aby byly naše zážitky co nejpříjemnější, budou vyžadovat poměrně podrobnou strategii a nemalé plánování. Asi bychom těžko vzpomínali na film, seriál či telenovelu, kde by hlavní hrdina měl báječnou manželku, skvělou, atraktivní milenkou, vedl by spokojený a úspěšný život, jeho děti by řádně prospívaly, on by vzal občas manželku do divadla, tu a tam vyrazil s milenkou na víkend a navíc představoval charakterního hrdinu. Ne, takové typy na obrazovce, ba ani v knihách nenajdeme. Obecný názor, vyplývající ze

líc. V praktickém životě tento vzorec už tak jednoznačně neplatí. Mnozí z nás udržují nemanželský vztah, aniž by tím někomu působili problémy, a mají-li dostatek rozumu a soudnosti, nikomu tím neublíží.

Když už jsme zmínili, co si o mimomanželských vztazích myslí spisovatelé, potažmo televizní scénáristé, všimněme si dalšího omylu, který je nám často vnucován: v reálném životě nemusí nutně být milenkou pouze mladá slečna, lačnící utrhnout pro sebe úspěšného ženatého muže. Vysoké procento milenek tvoří odrostlejší dámy, které nekoulí očima a nekácejí se do náruče každého muže, který o ně projeví zájem, ženy zbavené romantických představ o „velké lásce“.

Zásadní podmínkou je tolerantní vztah k partnerovi, s kterým si rádi pohovoříme, vážíme si jej za to, jak se stará o rodinu, zajímají nás jeho problémy a čas s ním strávený nepovažujeme za ztracený. Pokud jsme přesvědčeni, že náš protějšek je jen nemyslící hlupák, kterého se štítíme dotknout, naše úsilí udržet nemanželský vztah v anonymitě bude tím pádem menší a riziko chyb a odhalení značné. Zato konečné důsledky bývají kupodivu stejné – v lepším případě obrovský průšvih, v horším rozbité manželství.

Existuje jistě celá řada způsobů, jak si najít milence nebo milenkou a jak si je udržet, o těch však tato příručka není. Nečekejte ani doporučení stran sexuálního života nebo intimních

Vznik vztahu

Obecně se dá říct, že k tomu, aby vznikl vztah, jsou zapotřebí minimálně dva lidé. Sexuální orientaci se meze nekladou, my se však, vzhledem k založení autorů, zaměříme na jedince opačného pohlaví.

Český jazyk je vynikajícím nástrojem k poměrně přesnému označení čehokoliv několika málo písmeny: osoby navazující vztah lze tedy poměrně výstižně označit jako osobu svádějící a osobu sváděnou. Žijeme v jedenadvacátém století, v období rovnoprávnosti pohlaví, specificky ženská ani specificky mužská úloha ve vztahu svádějící – sváděný se nedá určit. Obojí může být obojí. Vymezení rolí nicméně předchází vlastnímu vzniku vztahu.

O vzniku vztahu začínáme mluvit ve chvíli, kdy se ze sváděného stane svádějící a naopak. Úlohy tedy přestávají být jasně vymezené.

Kdy dojde k této změně je obtížné přesně určit. Dokonce nemusí nastat vůbec: potom mluvíme o platonické lásce.

Obecně záleží na schopnosti svádějícího konat tak, aby sváděný pochopil, a na vnímavosti a rozpoložení sváděného. Samozřejmě se může stát, že sváděný sice pochopí úlohu svádějícího, ale tím také všechno skončí: jiskra nepřeskočí.

Na druhou stranu může dojít k tomu, že sváděný svádějícího nepochopí, protože neprojevil své úmysly dostatečně jasně – ne-

pochozí, že je sváděn, i když by to třeba s radostí uvítal. Navíc, pokud je vyloženě nedovtipný, je vznik vztahu už v samotném počátku silně ohrožen. Extrémním příkladem je, když svádějící – žena – podcení bezpečnost a k iniciaci schůzky pod krycím názvem „Setkání po letech“ využije pevné telefonní linky sváděného – muže – a nechá mu vzkaz u jeho manželky. Koneckonců proč ne, obě se znají, už se také léta neviděly, pohovoří po telefonu, vše vypadá bezelstně. Také schůzka proběhne na první pohled v pohodě, ovšem svádějící svou úlohu neodhalí dostatečně jasně a sváděný je zkrátka dřevo. Když potom průběh schůzky líčí doma manželce, tato završí besedu slovy: „No, to se divím. Byla bych se vsadila, že tě chtěla klofnout“. Popsaná situace se většinou přece jenom ještě dá zachránit a další schůzka, tentokrát bez vědomí manželky sváděného, již uvede vše na pravou míru.

Co ale přivede člověka k tomu, že se stane svádějícím? V některých případech nesporně fyzická nebo psychická přitažlivost, převažuje však zvědavost a snaha obohatit rodinný život o něco, co mu chybí k dokonalosti a co se doma prostě nenajde.

Několik příkladů takové zvědavosti:

- Doma se intimní styk koná jednou za čtrnáct dní. Není ve vztahu s další osobou častější?
- Doma se intimní styk koná čtyřikrát do týdne. Nelze si vztahem s další osobou čas od času od toho vysokého nasazení odpočinout?

- Je fakt, že si občas dobře pokecáme, skutečně vrcholem toho, co by nás dva mohlo potkat?
- Když ona je na Frantu takhle hnusná: bude tak hnusná i na mě?
- Když má takovouhle barvu vlasů, jak je na tom asi jinde?
- Jaké to je, když má ženská menší prsa než ta moje?
- Jaké to je, když má ženská větší prsa než ta moje?
- Je takhle příjemná ve všech situacích?
- Obecná zvědavost typu „Nemohl jsem si tenkrát vybrat líp?“
- Jakkpak asi chutná zakázané ovoce?

Avšak pozor! Pokud je vztah založený na materiální zvědavosti typu: „Jakou asi dělá tahle šťabajzna svíčkovou?“, nebude to to pravé ořechové. Podobně není nutné trápit se otázkami vycházejícími z okruhu témat spojených s domácími pracemi. Vztah protistrany k jakýmkoliv domácím pracím je pro mimomanželský vztah zcela bezvýznamný. Tím, že pravidelně luxujeme, přítelkyni neoslníme. A naopak, to, že neluxujeme vůbec, jí nemá proč vadit.

U žen pak, podle všech pravidel, bude rozhodující přitažlivost vyhlédnutého objektu, fyzická i psychická, nebo alespoň jedna z nich. V některých případech může také jít o přitažlivost finanční, ale to na podstatě věci nic nemění.

Když jiskra přeskočí a blíží se čas, kdy logicky dojde k důvěrnostem, žena si klade otázku: „Jaký asi je tenhle chlap v posteli?“

Rozměry nehrají roli, alespoň prozatím. (A pokud jde o výši konta, nemůže to být horší...) V případě akutní zamilovanosti všechna pravidla pozbývají platnosti a ženě je úplně jedno, jaké výkony v posteli její milý předvádí, a je dokonce schopna donekonečna tvrdit, že je to ten nejlepší milenec na světě, přestože si možná ani není zcela jistá, že k nějakému styku došlo a usuzuje tak pouze ze zjevně uspokojeného výrazu v obličeji dotyčného. To má blahodárný vliv na mužské ego a fyzické výkony na sebe nenechají dlouho čekat. Potíží je v tom, že pokud vztah skončí a dojde na ostré výměny názorů, ženě občas povolí nervy a barvitě vylicí překvapenému partnerovi, kolik úsilí ji stálo neustálé předstírání vrcholů a že ji to s ním v posteli vlastně vůbec nebavilo. Pak může být pracně nabyté sebevědomí znovu v nedohlednu.

Shrnutí: Vznik mimomanželského vztahu je podmíněn určitým nedostatkem ve stávajícím manželství. Milenec nebo milenka nejsou přímou příčinou vzniku mimomanželského vztahu, ale pouze katalyzátorem.

Vznik
mimomanželského
vztahu je podmíněn
určitým
NEDOSTATKEM
ve stávajícím
manželství.

Rozumná míra kontaktu a pravidla soužití

Aby se milenecký vztah zdárně vyvíjel, je zapotřebí scházet se v intervalech, které nevzbudí nežádoucí pozornost. Tady hodně záleží na typu našeho vztahu a na naší sebekázni. Optimální je, pokud svůj nemanželský protějšek považujeme za dobrého přítele, s kterým se dá i mluvit a s nímž máme i jiné společné zájmy než skotačení v peřinách. Jednoduše se občas sejdem, vybereme spolehlivou a bezpečnou chvíli, a když se to zrovna nehodí, schůzku odložíme.

Přibližně stejně často dochází k tomu, že se do sebe bezhlavě zamilujeme. Doma se potácíme napůl v bezvědomí srovnatelném s těžkým ránem po celonoční konzumaci alkoholu, nechápavě pohlížíme na osobu, která zaplňuje druhou polovinu manželského dvoulůžka, trápí nás, že kdosi vedle nás zabírá místo někomu, kdo by si je zasloužil mnohem více, a nejsme schopni odpovídat ani na nejjednodušší otázky. Pokud se ještě několikrát denně na dlouhé minuty zavíráme s mobilem do koupelny či na WC, nelze počítat s tím, že partnera udržíme v nevědomosti déle než dva